

SLUJBA PROHODULUI LA PATRIARHIE

În seara de Sfânta Vineri, 1/14 aprilie 2023, în Biserica Sfântului Mormânt a avut loc minunata și smerita slujbă a Prohodului. În cadrul acestei slujbe, Biserica pomenește Coborârea de pe Cruce a precuratului trup al Domnului, de către Iosif din Arimateea, și înmormântarea Domnului în Mormântul de lângă Golgota.

Slujba a început la Catolicon cu Canonul Utrenie din Sâmbăta Mare, în timp ce oficiantul slujbei, Preafericitul Părinte Patriarh al Ierusalimului Teofil și Înaltpreasfințiții Părinți împreună cu preoții s-au îmbrăcat.

A urmat procesiunea în jurul sfintelor altare, iar pe Înfricoșătoarea Golgota s-a citit pericopa evanghelică a răstignirii, înainte de ridicarea epitafului de mătase de pe Sfântul Altar.

Arhiereii au purtat epitaful din mătase până la Piatra Mirungerii, unde s-a citit pericopa evanghelică a coborârii Domnului de pe Cruce de către Iosif și Nicodim.

Aceasta a fost urmată de o litanie întreită în jurul Sfântului Mormânt, în timp ce epitaful de mătase era purtat de către Arhierei.

A urmat Prohodul, cu tămâierea la fiecare stare.

Înainte de Laude, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Gheronda Secretar General, a ținut următoarea predică :

Preafericirea Voastră, Părinte și Stăpâne,

Cuvioasă adunare a Ierarhilor,

Domnule Consul General al Greciei,

Cuvioși Părinți,

Cucernici pelerini,

Într-adevăr, mari, minunate și binefăcătoare sunt lucrările lui Dumnezeu pentru om. „Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din făpturi”, potrivit Sfântului Pavel (Rom. 1,20). Odată cu făpturile sale, Dumnezeu i-a dat omului și cunoașterea puterii și perfecțiunii sale veșnice. Iar acestea, „Dumnezeu... ne-a grăit nouă prin Fiul” (Evrei 1,2), încă de la începutul facerii universului. Dumnezeu a coborât pe pământ din cer. După ce s-a împăcat cu oamenii, „Dumnezeu s-a arătat în trup” (1 Tim. 3,16). El s-a arătat printre oameni, întrupat, în trup omenesc. Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu S-a făcut și fiu al omului, fiu al Fecioarei, prin Duhul Sfânt. El s-a făcut cunoscut ca Dumnezeu-om într-un singur ipostas, cu două naturi, voințe și acțiuni. În Hristos, Care S-a arătat și a fost văzut pe pământ, „Dumnezeu a arătat toate lucrurile.”

După ce a venit pe pământ, Hristos ni l-a descoperit pe Tatăl, în timp ce toate lucrurile pe care le-a făcut au fost făcute prin bunăvoința Tatălui Său. El a spus că „nu caut la voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 5,30). Acțiunile lui Hristos sunt ale Tatălui Său, căci El a spus: „Eu și Tatăl Meu una suntem” (Ioan 10,30). Fiind împlinirea Legii și a Profețiilor, Hristos Dumnezeul nostru a împlinit toată pronia Tatălui, El nu a desființat, ci a completat Legea lui Moise. El ne-a slobozit (cf. Gal 5,1) de rânduielile Legii. În loc de „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” (Exod 21,24), el a învățat și a aplicat iubirea, nu numai față de semenii noștri, ci și față de vrăjmași. Prin puterea Sa dumnezeiască, El a vindecat bolnavii, a dat vedere orbilor, mobilitate celor paralizați, și a înviat morții.

El a inaugurat timpul împărăției lui Dumnezeu, timpul Evangheliei, Legea harului, „să vestesc anul plăcut Domnului” (Luca 4,19). El a chemat la Sine „pe toți cei trudiți și

împovărați, ca să le dea odihnă” (cf. Matei 11,28). Pe cei flămânzi, însetați, străini și prizonieri, i-a numit „frații Săi”, „acești prea mici” (cf. Mt. 25, 31-46). El nu a permis ca femeia adulterină să fie ucisă cu pietre, ci a trimis-o să trăiască o viață nouă. Nu l-a condamnat pe tâlharul de pe cruce de lângă El, ci l-a făcut să fie primul care să intre în rai, stabilind căința drept cheia pentru a intra în el. Din ce cauză toate acestea? Pentru ca omul să fie mântuit, mai ales că El a spus: „Sâmbăta a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sâmbătă” (Marcu 2,27). Valoarea supremă pentru Cel Preaînalt este omul, pentru ca sufletul lui să nu se piardă.

Și pentru că, așa cum cântă Biserica în aceste zile, „El se face totul pentru a-l mântui pe om”, a suferit de bunăvoie chiar și Crucea. „Căci cu greu va muri cineva pentru un drept – potrivit Sfântului Pavel – pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși” (Romani 5, 7-8). Prin Crucea Sa, Hristos a coborât la iad și i-a căutat pe Înaintemergătorul răstăcit și pe toți urmașii lui. Coborârea Sa la iad este și învierea Sa, așa cum denotă icoana ortodoxă a învierii. Această taină a Crucii, potrivit Sfântului Ioan Damaschin, este cea mai mare și mai minunată dintre minunile lui Hristos. „cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie” (1 Cor. 1,18), după cum spune Sfântul Pavel, pentru cei care de bună voie merg pe calea pierzării lor, ea este nebunie.

Crucea lui Hristos este „pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie” (1 Cor. 1,23), pentru că Hristos Cel răstignit este o piatră de poticnire pentru iudeii care îl așteaptă pe Hristos ca Mesia, ca rege pământesc, o piatră de poticnire în fața căreia se opresc și nu cred, în timp ce pentru grecii idolatri, Dumnezeu răstignit care nu i-a învins pe vrăjmașii Săi este prezentat ca o idee prostească. Cu toate acestea, pentru iudeii și grecii care cred, Hristos cel răstignit este „puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,24) și mântuirea.

Această Cruce a lui Hristos răstignit și înviat o poartă trupul Său, Biserica. Hristos Cel Înviat pentru Biserică este Hristos Cel Răstignit: „Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit?” (Marcu 16,6), le-a spus Îngerul femeilor mironosițe. Hristos este întotdeauna proiectat de Biserică în spatele Sfântului Altar, ca Mirele său Răstignit. Așa cum viața pământească a Domnului a fost răstignită și El a înviat, tot așa și viața Bisericii pe pământ este răstignită și înviată. Biserica nu se laudă, nu se fălește, ci suferă, pătimește împreună cu omul suferind, cu omul care e chinuit de patimile sale, de lipsa unei direcții în viață, de exploatarea de către „conducătorii acestei lumi” și de vărsarea de sânge, uneori între frați, pe câmpurile de luptă, unde viața umană nu este considerată importantă.

Împreună-pătimitoare cu toți cei care suferă în întreaga lume, mai ales cu fiii turmei sale locale, printre care și mulțimile de pelerini evlavioși, Biserica Ierusalimului, Sfântul Sion, „maica Bisericii, prima care a primit iertarea păcatelor prin înviere”, are privilegiul și binecuvântarea de a-l mărturisi și propovădui pe Hristos Cel Răstignit și Înviat în toate locurile în care Domnul S-a arătat în trup, iar la acest ceas, în timpul acestei modeste și smerite slujbe a Prohodului, în amintirea îngropării Domnului și a coborârii la iad, slujbă condusă de Sfântul Primat al Ierusalimului, Preafericitul Patriarh Teofil, se roagă pentru pacea și buna stare a întregii lumi, pentru pacea și unitatea în Hristos a Bisericii Ortodoxe, spre lauda binecuvântatului nostru neam și slava Dumnezeului nostru Treimic. Amin.”

Slujba a continuat în fața Sfântului Mormânt și, în final, trupul de mătase a fost așezat pe Sfântul Altar. În cele din urmă, în dangătul clopotelor, soborul patriarhal s-a întors la Patriarhie.

Din partea Secretariatului General